

Afacan Dedektifler

Midilli Kulübünde

Simone Veenstra - Ulrike Rogler

erdem
çocuk

8+

Afacan Dedektifler Midilli Kulübünde

Midilli kulübünde olay! Uzman dedektifler dikkat!
Olayları çözmek istiyorsanız çok dikkatli olmalısınız.

At çiftliğinde hırsızlar, heyecanlı bir at yarışı,
midilli ahırında davetsiz misafirler...

Sadece çok dikkatli okuyanlar suçluları bulabilir.
Bu yeni anlatım tarzıyla okuma isteği artırılır, eğlenceli
bir üslupla okunan metni anlama yeteneği geliştirilir.

AFACAN DEDEKTİFLER

1. DENİZ FENERİNDE
2. AĞAÇ EVDE
3. OKULDA
4. FUTBOL KULÜBÜNDE
5. AT ÇİFTLİĞİNDE
6. HAYALET ADASINDA
7. MİDİLLİ KULÜBÜNDE
8. HAYVANAT BAHÇESİNDE
9. HARABE KALEDE
10. TATİL KAMPINDA

ISBN: 978-975-501-6696

9 789755 016696

www.sediryayinlari.com

Afacan Dedektifler
MİDİLLİ KULÜBÜNDE

Yazan: Simone Veenstra - Ulrike Rogler

Çeviren: Işık Çakır

Resimleyen: Gisela Dürr

erdem
çocuk

ISBN 978-975-501-669-6

Lesefix Ratekrimis · Tatort Ponyclub
© 2006 Gondrom Verlag GmbH
Kapak illüstrasyon: Gisela Dürr
İç illüstrasyon: Gisela Dürr

Afacan Dedektifler Midilli Kulübünde
© 2007, Gondrom Verlag GmbH
© 2012, Gondrom Verlag GmbH
© 2007, Çeviren: Işık Çakır
© 2012, Erdem Yayınları

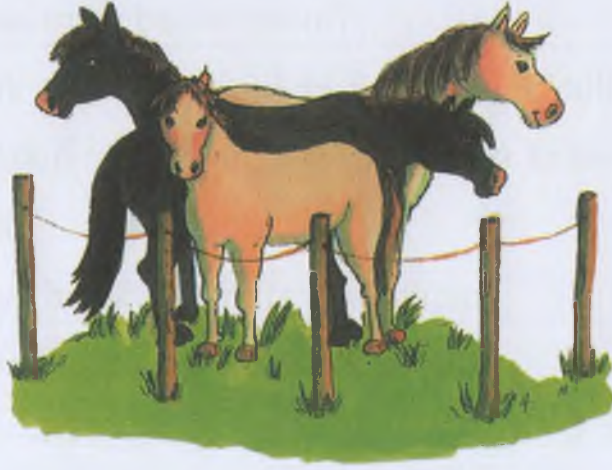
Bu kitabın Türkçe yayım hakları Kalem Ajans aracılığı ile alınmıştır.

Baskı: İklim Ofset Etiket ve Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Defterdar Mah. Arpacı Hayrettin Sok. No: 21
Eyüp/İstanbul T: 0212 613 40 41
Matbaa Sertifika Numarası: 22398

I. Baskı: İstanbul, 2007 (3000 adet)
II. Baskı: İstanbul, 2010 (3000 adet)
III. Baskı: İstanbul, 2012 (3000 adet)
IV. Baskı: İstanbul, 2013 (3000 adet)

erdem
çocuk

SEDİR YAYINLARI A.Ş.
İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, No: 44-46
Başakşehir 34490 İstanbul
T: 0212 486 34 00 F: 0212.486 34 01
bilgi@sediryayinlari.com www.sediryayinlari.com
Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

İÇİNDEKİLER

1. OLAY: MİDİLLİ SEVGİSİ.....	5
2. OLAY: HAYALETLERLE TATİL.....	17
3. OLAY: MİDİLLİ SİRKİNE NE OLDU?.....	29
4. OLAY: MİDİLLİ AHIRINDA ALARM.....	41
5. OLAY: SADECE BİRİ KAZANABİLİR.....	53
6. OLAY: DÖRT MİDİLLİ KULÜBÜ.....	65
7. OLAY: VAHŞİ BATIDA YANLIŞ OYUN	77

PLATE I

THE TEMPLE OF ANTONINUS AND PAVLINA
AT CARACALLA
FROM THE DRAWING OF
M. J. ROBERTS
IN THE JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
LONDON 1891

1. OLAY

MİDİLLİ SEVGİSİ

- Tina, biraz bekler misin?

Küçük at çiftliğinin sahibi Bay Peter midillinin üzerindeki kızın arkasından koşup elindeki kırmızı yeleş salıyordu.

- Tina, bunu ön tarafta unutmuşsun.

Kız başını sallayıp gülmeye başladı.

- Bay Peter, yeleş bana demin de vermek istemişti-

niz. Bu, kardeşim Tina'nın yelegei. Benim yelegim üzerinde, bakın.

Bay Peter şaşkın bir hâlde kıza bakakaldı. Gerçekten de kızın üzerinde elindeki gibi bir yelek vardı. Küçük bir farkla: Kızın yeleginde kapüşon vardı, elindekinde ise yoktu. Bay Peter:

- Yule, sen misin, diye sordu.

Kız, evet anlamında başını salladığında o da başını sallayarak gülmeye başladı.

- İkiz olduğundan sizi bir türlü ayırt edemiyorum. Midillileriniz de birbirine çok benziyor. Onları da ayırt edemiyorum, dedi.

Yule eliyle midillisinin boynunu sıvazladı.

- Aslında ikisini de çok kolay ayırt edebilirsiniz. Asteriks, Obeliks'den biraz daha küçük ve zayıf.

Bay Peter yine güldü.

- Bir de bu isimler yok mu? Ben atlardan ve midillilerden iyi anlarım ama bunları yan yana görmedikçe aradaki farkı anlayamıyorum. İkinize çok uyuyorlar.

At çiftliğinin sahibi oraya aslında ne için geldiğini hatırladı.

- Yeleği sana verebilir miyim?

Yule, evet anlamında başını salladı ve yeleği aldı. Sonra topuğuyla Asteriks'i yana doğru yönlendirdi. Asteriks küçük ama çevik adımlarla avludan çıktı.

Yule, acele etmeliydi çünkü kardeşi Tina ve iki arkadaşları Niki ile Birijit atlarıyla önden gitmişlerdi. Ormanın kenarında onlara yetişmeyi başardı. Ormana girmeden yolun üzerinde çapraz duran, kalın bir dalın altından geçmeleri gerekiyordu. Niki, Birijit ve Tina başlarını eğdiler. Yule ise eğilmeden geçebildi.

Birijit gülerek,

- Asteriks o kadar küçük ki Yule dimdik geçebilmeyi başaran tek kişi oldu, dedi.

Yule atını savundu.

- Asteriks tam olması gerektiği gibi.

Tina:

- Sonuçta midilli. Beş santim eksik veya fazla ne fark eder, diye arayı buldu. Diğer üç arkadaş da tasdik ettiler.

Birijit:

- Her zaman için midilli, diye bağırdı.

Diğer üçü de:

- At istemeyiz, diye tamamladılar.

Aslında kızlar atlara karşı değillerdi. Onlar sadece Müller kardeşler ve onların arkadaşlarına karşıydılar. Onların atları da at çiftliğinde duruyordu. Fakat onlarınki midilli değil de yetişkin at olduğu için kendilerini bir şey zannediyorlardı. Neredeyse her gün dört kız arkadaşına bunu hissettiriyorlardı. Yule:

- Günün birinde onlara göstereceğiz, diyordu her zaman.

Son haftalarda bir plan hazırlamıştı. Bugün kızlara bu sırrını açıklayacaktı. Bunun için yanına eski bir çocuk kitabı da almıştı.

Yule:

- Burası size sözünü ettiğim çayır, dedi.

Diğerlerinin önünden, midilliyle dar ve neredeyse gizli bir patikadan ilerliyordu. Birden ağaçsız kocaman bir çayıra geldiler.

- Harika!

Hepsi hayranlıkla bir ağızdan bağırmıştı.

Yule önden gitmeye devam ediyordu.

- Piknik için harika bir yer. Bu bizim gizli piknik yerimiz ve bunu kimseye anlatmayacağız.

Fakat tam örtünün üzerine keyifle yayılmışlardı ki rahatları bozuldu.

Kulakları tırmalayan bir ses:

- Siz burada ne yapıyorsunuz, diye bağırdı.

Kızlar yukarı doğru baktılar ve dehşetle karşılarında Müller kardeşlerin ve arkadaşlarının durduğunu fark ettiler. Yule öfkeyle,

- Gidin burdan! Buraya ilk biz geldik, diye bağırdı.

Karin Müller, arkadaşlarına kötü kötü gülererek,

- Böyle bir şeyi daha önce gördünüz mü? Kendilerine doğru dürüst bir at bile alamıyorlar ve bize ne yapmamız gerektiğini söylüyorlar, dedi.

Niki, kendini aşağılanmış hissediyordu.

- Midilliler harika hayvanlardır, diye açıklamaya çalıştı.

- Tabii, tabii!

Alora Müller'in yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

Karin:

- Ne okuyorsunuz orada, diye sordu.

Yule:

- Tavşan ve Kirpi, diye cevap verdi ve diğerlerinin bir şey söylemesine fırsat vermeden ekledi:

- Bir teklifim var: Bir yarış yapalım. Kim kazanırsa burası onun olacak.

Karin şaşkınlıkla,

- At yarışı mı dedin, diye sordu.

Yule, Müller kardeşlere meydan okur gibi baktı ve,

- Evet, başka ne olacak, dedi.

Atların üzerindeki kızlar gülmeye başladılar.

Alora birden parladı:

- Ne istiyorsunuz? Yamuk bacaklı midillilerinizle bize karşı yarışmak mı istiyorsunuz? Tamam, biz varız.

Yule:

- İyi o zaman yarın sabah görüşürüz. Orada yarışla ilgili size bilgi veririm. Biz kazanırsak bu çayırdan uzak duracaksınız.

Müller kardeşler uysal bir tavırla gülerek tekrar ormana döndüler.

Üç arkadaş Yule'ye adeta hücum ederek,

- Delirdin mi, diye bağırdılar.

Yule kurnazca güldü.

- Yoo. Korkmayın. Göreceksiniz, son gülen iyi güler, dedi.

Ertesi gün kızlar avluya gelmişlerdi. Yule yarış hakkında bilgi veriyordu:

- İki kişilik etaplar olacak. Bizim için Tina ve ben yarışacağız. Varış ve başlangıç ön tarafta, ormanın kenarında olacak. Ormandan geçip büyük çayırın ve eski çam ağacının oradan dolaşacağız. Orada bir yerde takım arkadaşını bekleyecek ve tarlanın etrafından dolaşarak arkadan ormanın içine girecek. Ormanın diğer tarafından tekrar varışa ve başlangıca gelecek. Ormanda hangi yoldan gideceğimiz önemli değil. Önemli olan bayrağı arkadaşına vermeden önce, çayırdan dışarı çıkıp çam ağacının etrafında dönmektir. Bayrağı tam olarak nerede devredeceğinizi kendiniz seçebilirsiniz. Anlaştık mı?

Yule kızlara baktı.

Karin:

- Tabii. Biz aptal değiliz herhâlde.

Müller kardeşler, ikizlere karşı yarışıyorlardı. Yule ve Karin etabın ilk kısmını, Tina ve Alora ikinci kısmını koşacaklardı.

Tina ve Alora çam ağacının yanında bayrağı devralmak üzere yola çıkarken Yule ve Karin ormanın kenarına doğru ilerliyorlardı.

Karin'in dalın altından geçmek için çok eğilmesi gerekiyordu. Yule ise her zamanki gibi eğilmeden geçti.

Kapüşonuna takılan küçük bir dalı hafifçe çekerek tekrar eyerinin üzerinde doğruldu.

Herkes hazırды ve Niki başlama işaretini verdi.

Biniciler hızla yola koyuldular. Daha ilk metrede Karin öne geçmişti. Sonra yarışmacılar ağaçların arasından kayboldular. Diğer kızlar avluya geri döndüler. Oradan çayırı ve çam ağacını çok iyi görebiliyorlardı.

On beş dakika sonra ilk binici ormanın kenarında belirdi. Bu bir mucizeydi!

Gelen Asteriks'in üzerindeki Yule'ydi. Çılgınca çam ağacına doğru ilerliyorlardı. Niki ve Birijit sevinçle tezahürat yapıyorlardı.

Yule çamın arkasında kayboldu. Şu anda bayrak devri gerçekleşmiş olmalı diye düşündüler.

Karin'in de ormandan çıkışını görmek için beklediler ve sonra tekrar varışa doğru gittiler.

Heyecan dakika dakika yükseliyordu.

Sonunda ormanın kenarında ilk binici gözüktü. İnanılmaz bir şey, bu gerçekten Tina'ydı.

Obeliks büyük adımlarla yaklaşıyordu. Tina atın boynuna doğru eğilmişti. Kapüşonu rüzgârda uçuşuyordu. Arkadaşlarının tezahüratları arasında ilk olarak varış çizgisine ulaştı. Obeliks'i durdurdu, döndü ve dimdik, gözlerinin içi gülerek dalın altından geçip bekleyenlere doğru ilerledi.

Nefes nefese eyerden aşağı atladı.

- Kazandık, diye sevinçle haykırdı.

Bu arada Yule, Karin ve diğer taraftan da Alora geliyordu. Müller kardeşlerin yüzü asılmıştı.

Alora inleyerek,

- Olamaz böyle bir şey, diye sızlandı.

Yule, kardeşine göz kırparak,

- Oldu ama, diye güldü.

SORU: Ne dersin? Adil olmayan bir şeyler mi var?

2. OLAY

HAYALETLERLE TATİL

- Şu ilerde kampımızı kuracağız.

Öğretmen Petra, önünde uzun bir çayırılık alan olan orman kenarını gösteriyordu.

- Oraya ilk ulaşan odun toplamak zorunda değil, diye ekledi ve atının yan taraflarına topuklarıyla bastırdı. Çocuklar onun arkasından fırladılar.

Petra:

- Birinci, diye gülerek bağırdı.

Torben üzüntüyle,

- Hile yaptın! Sen daha önde başladın, diye bağırdı.

- Hadi Torben. Ben de buna karşılık yemeği hazırlarım. Önce yüzmeye gideriz. Aşağıda çok güzel bir göl var.

Petra, Torben'e sevimli bir şaplak attı. Fakat o hâlâ surat asıyordu.

Gıven, arkadaşı Karo'ya,

- Bu da hiç şakadan anlamıyor, diye fısıldadı.

- Hiç kaybedemez ve her zaman haklıdır.

Karo atından atladı. Gıven ise hâlâ eyerin üzerinde oturuyordu.

Önce atların ihtiyaçları karşılandı sonra çadırlar kuruldu daha sonra banyo ve akşam yemeği derken gecenin geç saatlerine kadar kamp ateşinin etrafında oturdular.

Dört gündür bu şekilde zaman geçiriyorlardı. Gıven gerindi. Yavaş yavaş, saatlerce eyerin üzerinde oturmaya alışıyordu. İlk gün bacaklarında ve arkasında çok şiddetli ağrılar hissettiği için eve gitmesi gerektiğini düşünmüş-

tü. Fakat dişini sıktı. Sonuçta bu binici tatili, en büyük hayalimdi.

Bazıları mayolarını ve diğer eşyalarını toplayıp göle koşarken çocuklardan Mark:

- Yılanlara dikkat edin, diye uyardı.

Karo şaşırmıştı.

- Ne demek istiyor? Bu civarda yılan yok ki, dedi.

Yan taraftan Torben'in ders verir gibi konuşması duyuluyordu:

- Senin de bir şeyden haberin yok. Yılan dünyanın

her yanında olduğu gibi burada da var.

Petra hemen söze karıştı:

- Bu tam olarak doğru değil. Mesela İzlanda'da hiç yılan yoktur. Ama korkmayın. Buradaki yılanlar zararlı değil, diye açıkladı.

Daha sonra herkes huzur dolu ıtırtıları dinleyerek kamp ateşinin etrafında oturdu.

- İzlanda'da ne kadar kaldın?

Karo ve Petra seyahat hedefleri hakkında sohbet ediyorlardı. Petra:

- Dört hafta. İki hafta eski arkadaşım Sanne Gırimdot-

tir ve kardeşi Borge Gırimson ile birlikte adada atla dolaştım.

Gıven:

- Kardeşlerin soyadları neden aynı değil, diye sordu.

Petra:

- Bu çok komik bir hikâye. İzlanda'da çocuklar babalarının isimlerini alıyorlar. Fakat ismin sonuna son veya dottir eki konuyor. "Son" erkek, "dottir" kız demektir. Anladın mı şimdi? Yani Grim'in kızı veya oğlu anlamında.

Gıven başını salladı.

Torben çok önemliymiş gibi yaparak söze karıştı:

- Tölt yürüyüşü yaptın mı?

Mark:

- Töll ne demek?

Torben:

- Töll değil, tölt, diye düzeltti. Bu, bir atın dördüncü yürüyüş aşamasıdır. Atın çeşitli yürüyüş şekilleri vardır: Adım, tırıs, galop ve tölt. Tölt ve tırısın hızları aynıdır.

Ata binerken sarsılmazsın. İzlanda midillileri rahat biniş açısından çok ünlüdürler.

Gıven arkasını ovuşturarak,

- O zaman ben sadece tölt yürüyüşü yapmak istiyorum, dedi.

Mark:

- Neden sarsılmıyor insan?

Torben omuzlarını silkti.

- Bilmiyorum.

Petra:

- Bu adımların sırasına bağlı. Normalde atlar nallarını diyagonal basarlar. Yani sol nal öne, sağ nal arkaya gelecek şekilde. Bir sonraki adım için biraz zıplarlar. Bu da binici için rahatsızlık vericidir. Tölte at nallarını arkası arkasına yerleştirir. Bu yüzden zıplama olmaz ve binici rahattır, diye açıkladı.

Torben:

- Ben de bir zamanlar İzlanda'daydım ve orayı çok iyi bilirim.

Karo, Torben'e inanmayarak baktı.

- O zaman bize biraz İzlanda'yı anlat.

Arkadaşımı dürtüp fısıldamaya başladı:

- Bunun söylediklerinin tek kelimesine inanmıyorum.

Hiçbir zaman İzlanda'ya gitmemiştir.

- Tabii ki gittim. Sana öyle şeyler anlatırım ki... Ama zayıf sinirlerin buna dayanır mı bilemiyorum.

- Ben ve zayıf sinirler ha! Hadi anlat!

Karo düpedüz meydan okuyordu. Torben bir süre ateşe baktı, öksürdü ve alçak bir sesle anlatmaya başladı:

- Geçen yaz mektup arkadaşım Gustav'ı İzlanda'da ziyaret ettim. Tabii ki çılgınlar gibi ata bindik. Bir keresinde, Gustav'ın birkaç erkek ve adı İnga olan bir kız arkadaşıyla birlikte bir yanardağa gitmek istedik. Bunlardan İzlanda'da çok var.

Torben sinirli bir şekilde yüzünü buruşturdu.

Torben'in tavrını fark eden Karo:

- Kızlardan ne istiyorsun, diye sordu.

Torben:

- Kızlar genellikle çok yorucu oluyor. Hep korkuyorlar ve hiçbir şeyi kendi başlarına yapamıyorlar, diye sinirli bir şekilde sızlandı.

Karo başını iki yana salladı.

Torben:

- Ne düşündüğün umurumda bile değil, diye ateş püskürdü ve anlatmaya devam etti:

- İnga yüzünden sürekli ara vermek zorunda kaldık. Her zaman arkasından birisinin gelmesi gerekiyordu. Çünkü hayaletlerden korkuyordu.

- Saçma, hayalet diye bir şey yok ki!

Gıven bir insanın hayaletlerden korktuğuna inanmıyordu.

Torben etrafına anlamlı bir bakış fırlatarak,

- Gündüz korkmana gerek yok tabii ki. Onlar geceleri ortaya çıkıyor. O zaman insanları kaçırıp belki de yemeye çalışıyorlardır. İkinci gün, bütün gün takip edildiğimiz hissine kapıldım. Böyle bir şey yaşadınız mı?

Ateş başındaki bazı çocuklar, evet anlamında başlarını salladılar.

Gıven sırtında bir ürperme hissetti. Kimseye hissettirmemeye çalışarak omuzlarının üzerinden arkaya baktı.

Arkalarındaki orman zifiri karanlıktı. Karanlığın içinde bir yerde dallar çatırdıyordu. Belki de kirpidir diye kendini sakinleştirmeye çalışarak tekrar çıtır çıtır yanan ateşe baktı.

Torben anlatmaya devam ediyordu:

- Diğerleri de aynı şeyi hissediyordu. Ne kadar dikkat ettiysek de kimseyi göremedik. Çadırları kurarken etrafın ne kadar esrarengiz olduğunu siz de tahmin edersiniz. Gece dönüşümlü olarak nöbet tutmaya karar verdik. İlk nöbet benimdi. Her taraftan çok garip gürültüler geliyordu. Midillilerimiz çok tedirgindi. Bir anda çok net olarak bir nefes alışı duydum. Çadırlardan gelmiyordu. Sonum geldi, diye düşündüm. Karanlıkta bir şey göremedim. En kötüsü de sesin giderek yaklaşmasıydı. Elime bir sopa alıp karşılamak için yürümeye başladım. Birkaç adım sonra çadırları göremez oldum. Orada durup dinlemeye başladım. Her an beni kocaman bir el

kapıp sürükleyebilirdi. Nefes sesine çok yaklaşmıştım ki ayaklarımın altında bir hareket hissettim. Yıldırım hızıyla sopayı savurdum. “Tssss” diye bir ses geldi ve tekrar sessizlik oldu. Çadırlara geri dönüp herkesi uyandırdım. Cep lambalarıyla hayaletin saldırısına uğradığım yere gittik. Ama hayalet değildi. Ayaklarıma tırmanan bir su yılanıymış. Ne kadar rahatladığımı tahmin edemezsiniz. Ama çok erken sevinmiştim. Nefes sesi yine de bir hayaletle ait olmalıydı!

Karo bu hikâyenin sırtında ürperme yarattığını hissettirmemeye çalışarak,

- Nereden biliyorsun?

- Çok basit. Çünkü ertesi gün İnga'nın eyeri yok olmuştu. Saatlerce aradık. Tam vazgeçerken yukarıya doğru baktık ve bir kayaya asılı olduğunu gördük. Kenarına İnga Börson adı işlenmişti. Eyerin buraya nasıl çıktığı ancak bir şekilde açıklanabilirdi...

Torben, anlamlı bir ara verip fısıldayarak,

- Bunu ancak bir hayalet yapabilir, dedi.

Gıven, üşüyerek kapüşonunu başına çekip ateş başında oturan arkadaşlarına güldü. Olayı çözmüştü.

- Bize heyecanlı bir masal hazırlamışsın, dedi.

SORU: Gıven, Torben'in hikâyeyi uydurduğunu nasıl anladı?

3. OLAY

MİDİLLİ SİRKİNE NE OLDU?

Pem, daha arabadan inmeden Adel, boynuna sarıldı.

- Hurra, diye bağırdı.

İki arkadaş küçük at çiftliğinin avlusunda mutlu bir şekilde zıplayıp duruyorlardı.

Pem'in ailesi onlara gülerek baktı.

- Ah bizim kızlar! Onları yalnız bırakalım, dediler ve Pem'in bavulunu boşaltmaya karar verdiler.

Pem ve Adel farklı şehirlerde oturuyorlardı. İki şehrin arası üç saat kadar sürüyordu. Bu yüzden birbirlerini çok sık görmüyorlardı. Fakat her sene büyük tatilde ata binmek için Baltık Denizi'nin güneybatısındaki körfezde buluşuyorlardı. Bu yüzden yaz tatilinin başlamasına çok seviniyorlardı. Fakat bugün Adel, özellikle daha fazla heyecanlıydı. Yalnız kalır kalmaz bütün yenilikleri anlatmak için can atıyordu.

Pem'e fısıldayarak,

- Kim yok biliyor musun? Yon teyze, dedi.

İki arkadaş, çiftliğin sahibine, beş yıl önce ilk defa buraya geldiklerinden beri bu şekilde hitap ediyorlardı.

Pem, gözlerini kocaman açtı.

- Neden, diye sordu.

Adel cevap vermeye fırsat bulamadan bir korna sesi duyuldu. Üzeri açık, küçük, kırmızı bir araba, yoldan hızla geçip tozu dumana katarak bir anda durdu. Otlaktaki atlar korkuyla kişneyerek başlarını sağa sola salladılar. Pem kıkırdayarak arkadaşını dürttü.

- Şuna bak. Plakaya dikkat ettin mi?

Adel dönüp baktı. ST-AR-137 yazıyordu. O da gülmeye başladı.

- Ooo star! Birisi meşhur olmak istiyor herhâlde, dedi.

Pem ve Adel daha iyi görebilmek için başlarını uzattılar. Spor arabadan uzun saçlı bir kadın çıkmıştı. Hiç dikkat etmeden bavullarını yere koydu ve sivri topuklarıyla yürümeye başladı.

Adel:

- Bu ne arıyor burada, diye sordu.

Kadın yüksek topuklarıyla yere takılıp kalınca Adel kendini tutamayıp güldü. Fakat Pem onu kenara iterek,

- Bak! Diğer tatilecilerin olduğu otobüs geliyor, dedi.

Adel el salladı.

- Asted orada, diye bağırdı.

Koyu renk, çılgın kıvrırcık saçları olan kız geçen sene iki kız arkadaşıyla aynı odada kalmıştı. Otobüsten son olarak esmer bir adam indi.

Pem:

- Bu galiba çocukların gözetmeni, diye tahmin yürüttü.

- Onun kiminle ilgileceği tartışma konusu, dedi ve muzipçe güldü Adel.

Adam çocuklarla ilgileceği yerde araba ve genç bayanla ilgileniyordu. Genç bayan ise şaşkın bir hâlde arabasının etrafında dolanan insanlara ve bavullarına bakıyordu.

- Hadi gel!

Adel, Pem'i çekiştirip duruyordu. Bir süre sonra kalabalığın içindeydiler ve herkesle merhabalaşıyorlardı. Pem, çocuklardan sorumlu gözetmen ile genç bayanı izlemeye devam ediyordu.

Adam, genç bayana kendini tanıttı.

- Adım Yorge. Bavulları taşımanıza yardımcı olabilir miyim?

Genç bayan "evet" anlamında başını salladı ve eve doğru yürümeye başladı. Yorge yıldırım hızıyla bavulları toplayıp arkasından fırladı. Kısa bir süre sonra da ıslık

çalarak geri geldi. Elindeki anahtarla oynayıp duruyordu. Arabaya binip avludan dışarı sürdü.

Pem aşağılar gibi başını salladı. Adel ile birlikte büyük çocukları, küçük çocuklara yardım etmeleri için organize ediyorlardı. Bu sırada arkalarında bir bisiklet zili duydular.

- Mirko!

Adel bisikletinden atlayan çocuğu görünce sevinçle bağırmıştı. Mirko geçen sene çocuklardan sorumlu gözetmen olarak tatile katılmıştı. O da geldiğine göre artık hiçbir şey ters gidemezdi.

Pem akşam yemeğinde,

- Peki Yon teyzeye ne oldu, diye sordu.

Adel iç geçirerek,

- Buradaki iş ona fazla geldi, diye cevap verdi.

Pem de üzölmüştü. İkisi de bu neşeli, yaşlı kadını seviyorlardı.

- Eee, şimdi kim çekip çeviriyor burayı?

Pem'in sorusu anında cevaplanmıştı. Spor arabalı genç kadın kendisini Yon'un yeğeni Bab Numın olarak tanıttı.

- Buradaki her şey benden sorulur çocuklar. Her şeyin düzenli yürümesi için birkaç basit kural vardır: Evin kurallarına ve Yorge ile Mirko'nun talimatlarına uyun. Ayrıca kimse arkadaki ahıra giremez. Şimdi afiyet olsun, dedi genç kadın.

Adel akşam odalarına çekildiklerinde,

- Biraz tuhaf aslında, dedi.

Yan yatakta yatan ve çılgın gibi yeni cep telefonuyla oynayan Asted:

- Kim, diye sordu.

Pem gülerek,

- Bizim star Babs, diye cevap verdi.

Asted şaşkınlıkla yukarı baktı.

- Star mı? Meşhur mu ki?

Pem açıklayamadan Asted'in cep telefonu çalmaya başladı.

- Kime mesaj çekiyorsun, diye sordu Adel.

Adel, merakla Asted'in omuzlarının üzerinden bakmaya çalışırken Asted:

- Hiç kimseye, diye cevap verdi.

- Bu çok tatlı!

Asted'in cep telefonunda bir midilli resmi vardı. Ama öyle herhangi bir resim değildi. Bu sanal bir midilliydi. Onunla gerçekmiş gibi ilgilenmek gerekiyordu.

Asted:

- Sabahları yem veriliyor, ahır temizleniyor. Öğlen gezintiye çıkılıyor, sonra kaşağılanıyor ve nalları temizleniyor. Taze su ve saman veriliyor. Akşamları da sevmek gerekiyor. O zaman yüzde yüz memnun oluyor, diye anlattı.

- Bunlardan birini unutursan ne olur, diye sordu Pem.

Asted korkuyla gözlerini açtı.

- Hayat enerjisinin yüzde beşini kaybeder.

Pem parmaklarıyla hesap yaparken,

- O zaman cep telefonunu bir gün boyunca açmazsan midilli... Şey... Sekiz kere beş, yani hayat enerjisinin yüzde kırkı demektir, dedi.

Asted hakarete uğramış gibi,

- Böyle bir şey yapmam ben, diye bağırdı.

Ertesi sabah gezintiye çıktıklarında Adel:

- Ben Yon teyzeyi özledim, diye homurdanmaya başladı.

Mirko, başını salladı ve kırsağının dizginlerini çekti.

- Evet, çok daha eğlenceliydi, diye sızlandı. Şu Babs tam bir at delisi. Ben geçen sene olduğu gibi, küçük bir ahırda, midilli sirki için çalışmayı tercih ederdim. Hiç olacak gibi değil. Orada neyin durduğunu bilmek ister misin? Arabası!

Cümlesini bitiren Mirko bu sefer de gülmeye başladı. Pem ve Adel birbirlerine baktılar.

Mirko:

- Plaka tam uyuyor. Star yüz otuz yedi. Ben olsam utanırdım. Üstelik arazi arabaları dışarıya aittir. Demin ahır penceresinden bir bakayım dedim, az daha Yorge beni görecekti, dedi ve başını iki yana salladı.

Pem ve Adel birbirlerine bir bakış attılar. Belki de daha sonra ahıra bir göz atmakta fayda vardı. Ama önce ata bineceklerdi. Bugün öğlen yemeği bile yememişlerdi. Bir yarış düzenleyeceklerdi ve Mirko, yolu tespit etmede

ona yardımcı olup olamayacaklarını sormuştu.

Akşam yemeğinde tam bir şok yaşadılar: Hırsız vardı. Babs'ın kolyesi, Asted'in cep telefonu, bir kamera ve bazı şeyler daha kaybolmuştu. Hepsi çaresizce bakakalmıştı.

Babs:

- Siz burada kalın, biz etrafa bir bakalım, dedi.

Yarım saat sonra Yorge ile yemek salonundan geldiklerinde Mirko'yu itekleyip duruyordu.

- Hırsızı bulduk, diye ilan etti Babs.

Çocuklar ise inanmıyorlardı. Başlarını sallayıp durdular.

Adel:

- Mirko, olamaz, diye itiraz etti.

Fakat Babs ve Yorge çalınan bütün eşyaları onun odasında bulmuşlardı.

Asted sevinçle cep telefonunu bağrına basıyordu.

- Sekiz tane atlamış, benim zavallı midillim, diye sızlandı.

Adel, elinden cep telefonunu alıp birkaç tuşa bastı.

- Hayat enerjisi yüzde yetmiş yazıyor burada. Mirko olamaz, diye bağırdı.

Pem, parmaklarıyla hesap yapıp gülmeye başladı.

- Evet, Mirko olayın olduğu saatte nerede olduğunu ispatlayabilir. Üstelik bu sadece hedef şaşırtmaca, diye bağırdı.

Adel de ona katılıyordu.

- Sizin atlarla ilgilendiğiniz yok. Sizi sadece beygir gücü ilgilendiriyor, dedi.

SORU: İkisi ne keşfetmişti?

4. OLAY

MİDİLLİ AHIRINDA ALARM

- Erni ve Bert'i ahıra götürür müsün?

Moriz arkadaşı Karlo'ya baktı.

- Buna karşılık ben de el arabasındaki çöpleri atacağım, dedi.

Karlo kabul etti. İki küçük keçiyle ilgilenmeyi çok seviyordu. Ama ahıra giderken yolda birilerine saldırmaları için çok dikkat etmek gerekiyordu. İki arkadaş boş zamanlarında Hangenber'deki, içinde sadece çiftlik hayvanlarının bulunduğu, minyatür hayvanat bahçesinde çalışıyorlardı.

Burada keçilerden başka, koyunlar, tavşanlar, birkaç tavuk, ördek, yaşlı eşek Meyer, kediler ve özellikle de iki midilli bulunuyordu.

Her şey midillilerle başlamıştı zaten. İki arkadaş, hayvanat bahçesi sahibi Alfred Hangenber'e gidip midillilere arada sıra binip binemeyeceklerini sordular. O da biraz yardımcı olmaları şartıyla kabul etti.

İki arkadaş bunu zevkle yapıyorlardı. Böylelikle Bay Hangenber ile aralarında sıkı bir dostluk da kuruldu.

Karlo, keçileri ahıra götürür götürmez ahırın kapısını kilitledi. Gece hayvanların kaçmaması için bu çok önemliydi.

Sonra da koyunların bulunduğu yerdeki çitin üzerine tırmanıp arkadaşını beklemeye başladı.

Oturduğu yerden hayvanat bahçesi arazisini çok iyi görebiliyordu. Çok büyük değildi ama yeterliydi. Ahırların hemen yanında rengârenk boyanmış bir karavan vardı. Burada Alfred Hangenber oturuyordu.

Karlo, birden, hayvanat bahçesinin girişindeki çakıllı yoldan lastiklerini gıcırdatarak bir arabanın geldiğini fark etti.

Merakla bakarken koyu renk takım elbiseli bir ada-

mın arabadan indiğini gördü. Birini arar gibiydi. Gişe kulübesini boyayan Bay Hangenber'i gördü.

- Ayçiçeği sarısı. Burada artık değişik renkler görmek istiyorum. Hemen kirlenir, biliyorum ama bu rengi çok seviyorum.

Bay Hangenber öğlen saatlerinde iki arkadaşına, yapmayı düşündüğü yeniliği bu şekilde açıklamıştı.

Takım elbiseli adam hayvanat bahçesi sahibine elini uzatıp selamladı.

Gülümseyerek,

- İyi günler, Bay Hangenber. Benim adım Fişır. Bugün öğleden önce telefonla görüşmüştük, dedi.

Hayvanat bahçesi sahibi başını sallayarak,

- Maalesef size elimi veremiyorum. Boya içinde, dedi.

Takım elbiseli adam uzattığı eli geri çekti ama hâlâ gülümsüyordu.

Bay Hangenber'e,

- Teklifimi düşündünüz mü, diye sordu.

Bay Hangenber kararlı bir şekilde,

- Size arazimi satmak istemediğimi söylemiştim. Hayvanlarımla nereye giderim? Hem her gün gelip hayvanları ziyaret eden çocuklar ne olacak? Hayır, burada kalıyoruz. Ben eminim ki siz alışveriş merkeziniz için çok daha iyi bir yer bulursunuz.

- Size çok para teklif ettim. Hem de bu arazinin değerinden çok daha fazla para. Düşünün Bay Hangenber. Bu paraya ihtiyacınız olduğuna eminim.

Adam hâlâ gülümsüyordu ama Karlo bunun sahte bir gülümseme olduğunu hissediyordu. Heyecandan kalbi çarpıyordu. Bay Hangenber araziye satarsa ne olurdu? Neyse ki böyle bir niyeti yok gibi görünüyordu. Çünkü kararlı bir şekilde başını sallayıp yeniden boyama işine dönmüştü.

Karlo, adamın arabasına binip gidişini seyretti. Adam gidince Bay Hangenber elindeki fırçayı indirip bakışlarını yere dikti ve saçlarını karıştırmaya başladı.

- Üzgün görünüyor, diye mırıldandı Karlo.

Moriz birden Karlo'nun yanında belirmişti.

- Ne dedin?

- Hiç, sadece Bay Hangenber'in üzgün göründüğünü söyledim. O adamla ilgisi var mı acaba?

Arkadaşına biraz önce neler gördüğünü anlattı. Bugünlük veda etmek için birlikte Bay Hangenber'in yanına yürüdüler.

Bay Hangenber çocukları görünce gülümsedi.

- Bitirdiniz mi çocuklar?

İki arkadaş evet anlamında başlarını salladılar.

- Gezinti nasıldı, diye sordu Bay Hangenber.

Moriz'in yüzü mutluluktan aydınlanmıştı.

- Harika, midillim yine formuna girdi, diye cevap verdi.

Midilli kısa bir süre önce eklem iltihabı geçirmişti. Ama çok şükür ki artık iyileşmişti. Bay Hangenber:

- Bu iyi. Veteriner çok pahalı. Bunu daha fazla karşılayamazdım, dedi.

- Ama hayvanat bahçesini satmak zorunda değilsiniz değil mi?

Karlo kendini tutamamıştı.

Bay Hangenber iç çekti:

- Hayır, satmayacağım. Bir şekilde idare edeceğim.

Bir yolunu bulamazsam hâlime gülsünler, diye cevap verdi.

Karlo ve Moriz ertesi sabah erkenden gişenin önüne gelmişlerdi. Akşam hayvanat bahçesinde yangın çıkmıştı. Haber çok çabuk yayıldı.

Bir kadın, diğerine,

- Zavallı hayvanlar. Bu yangından kurtulmuş olamazlar, dedi.

Diğeri de:

- Yaa, korkunç bir şey bu. Biraz önce bunun bir kundaklama olduğunu duydum. Kim böyle korkunç bir şey yapar anlamıyorum, diye cevap verdi.

Moriz öfkeden titreyen bir sesle,

- Kesin dünkü takım elbiseli adam yapmıştır, diye fısıldadı.

- Bence de. Araziyi mutlaka almak istiyordu. Moriz, gel. Bay Hangenber'e gitmemiz gerek.

Karlo arkadaşını peşinden sürüklüyordu. Adamın görünmeden araziye girebileceği bir yer biliyordu. Arkadan Bay Hangenber'in oturduğu karavana doğru gizlice yaklaştılar.

Bu sırada polis hayvanat bahçesinin sahibini sorguya çekiyordu:

- Hayvanların ahırlardan kurtulabilmesini nasıl açıklıyorsunuz?

Karlo ve Moriz karavanın köşesinden dikkatle bakıyorlardı. Bay Hangenber'in yüzü sapsarıydı. Sinirli bir ifadeyle,

- Bilmiyorum, ne fark eder ki? Önemli olan hayatta olmaları, dedi.

Polis soruları arkası arkasına sıralıyordu.

- İyi de biz kundaklamanın nasıl olabileceğini bulmaya çalışıyoruz. Bir şey duymadınız, görmediniz öyle mi? Dün sabahtan beri ahıra da gitmediniz mi?

Bay Hangenber içini çekti.

- Hepsini anlattım ya. Öğleden sonra bana yardıma gelen çocuklar hayvanları ahıra götürüp kapıyı kitlediler. Öyle söylediler ve ben onlara güveniyorum.

Sigortama ne zaman haber verebilirim? Paraya ihtiyacım var, diye anlattı.

- Sigorta size parayı biz olayı çözdükten sonra verecektir. Çocuklarla konuşmam gerek. Olabilir mi?

Bay Hangenber'in cevap vermesine fırsat vermeden Moriz ve Karlo karavanın arkasından çıktılar.

Moriz:

- Bizimle hemen görüşebilirsiniz, dedi.

Polis çocuklara aynı hikâyeyi doğrulattırdı. Hayvanları ahıra götürüp kapıyı kilitlediklerini tekrar anlattılar. Sonra onlara ayak bağı olmamaları için çocukları gönderdiler.

Hâlâ dumanların tüttüğü ahırın yanından geçerlerken polis, biraz yanmış olması dışında hiç zarar görmemiş olan ahır kapısına dikkat çekiyordu.

Polis, meslektaşına,

- Görüyor musun? Kapı zorlanarak açılmış. İzleri belli, dedi.

Moriz ve Karlo merakla baktılar. Kilidin etrafındaki

ahşap zarar görmüştü. Polis uzman gözüyle inceleyip,

- Demir çubukla zorlanmış ve kilit gevşetilmiş, dedi.

Kapı kolunu tutup sarstı. Kapı kolu oynak bir hâldeydi. Tırnağı ile kapı kolundan sarı bir boya kazıdı.

Moriz, arkadaşına,

- Gördün mü, diye sordu.

- Evet, kapı kolu oynuyor, kör değilim herhâlde, diye cevap verdi.

- Hayır, izden bahsediyorum.

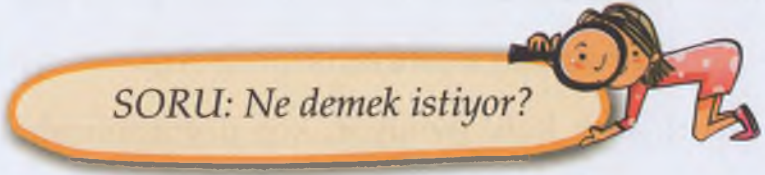
Karlo heyecanlanmıştı.

- Ne izi?

Moriz parmağını dudağına götürerek,

- Şşşt! Önce ne yapmamız gerektiğini düşünmemiz lazım, dedi.

5. OLAY

SADECE BİRİ KAZANABİLİR

- Boynuzlar nerede kaldı?

Fine, büyükbabasının samanlığında heyecanla bir aşağı bir yukarı doğru koşup her şeyi daha da karıştırıyordu.

Yanna gözlerini devirerek,

- Bu kadar stres yapma, diye bağırdı.

Momo, kıkırdamaya başladı.

- Başka türlü yapamaz.

Üç arkadaş günlerdir bir at arabası yapmaya çalışıyorlardı. İki gün sonra yıllık geleneksel at geçit töreni

yapılacaktı. Her sene olduğu gibi bu sene de küçük midilli kulüpleri bu geçide katılıyorlardı. Şu ana kadar hiç kazanamamış olsalar da katılmak zevkti. En güzel araba için birincilik ödülünü düzenli olarak Vinhem At Çiftliği veya Rosenbah At Çiftliği alıyordu.

Fakat yılmadan yapabileceklerinin en iyisini yapmaya çalışıyorlardı. Arabalarının süslenmesi için harcayacakları fazla paraları yoktu ama her zaman çok güzel fikirleri vardı. Bu sene kendilerini aşmışlardı. Üç kız arkadaş peri, arabaları çiçek, iki midillileri de tek boynuzlu at olarak katılıyordu.

- Buldum!

Fine, büyükbabasının iş tezgâhının altından elinde kıvrık iki karton boynuzla çıkmıştı. Bunları resmigeçitte midillilerinin başına takacaklardı. Artık her şey tamam ve yerli yerindeydi. Fine'nin heyecanı giderek artıyordu.

Fine:

- Hadi, belediyeye gidip tahminler ne durumda bakalım, dedi.

Üç arkadaş bisikletlerine atlayıp köye doğru yola çıktılar. Momo, üzerinde tahminlerin yazılı olduğu kara tahtayı göstererek,

- Olamaz, diye bağırdı.

Diğerleri de başlarını salladılar. Janina:

- Bu sene heyecanlı olacak, dedi.

Bu sene tahminlerde birinci sırada ne Rosenbah ne de Vinhem vardı. Birinci sırayı Visengud Çiftliği almıştı.

Janina, bunun konu seçiminden kaynaklandığını

tahmin ediyordu. Rosenbah bu sene şövalye kılığında bir araba seçmiş, Vinhem ise vahşi batıyı canlandırmak istemişti. Visengud'un fikri gerçekten heyecanlıydı. Arabalarının ismini "Büyük Mavi" koymuşlardı.

Rosenbah ailesinin en küçük oğulları:

- Yeteri kadar atları yok, arabalarının önüne denizati bağlayacaklar galiba, diye tahmin yürüttü. O da bir kızla beraber tahmin tahtasının önünde duruyordu.

Vinhemer ailesinin kızı Lisa ise kıkırdayarak,

- Bu güzel fikirlerinin suya düşmemesi için dua etsinler, dedi.

Sıven, Lisa'ya baktı ve güzel beyzbol şapkasına parmaklarıyla dokunup,

- Çok konuşuyorsun, diye uyardı.

O da dilini çıkarıp yürüdü.

Fine, muzipçe gülerek başını salladı. Bu civarda onlardan daha büyük dövüş horozu yoktu. Sürekli tartışıyorlardı. Momo'nun yanındaki bir kız:

- Siz de katılacak mısınız, diye sordu.

Momo, evet anlamında başını salladı.

- Bak, biz onuncu sıradayız, dedi.

Kız güldü.

- Siz periler, biz de deniz kızları, dedi.

Janina:

- Sen Visengud'dan mısın?

Kız, evet anlamında başını sallayarak kendini tanıttı.

Adı Biyanka'ydı. Dördü birbirini çok sempatik bulmuştu. Birbirleriyle o kadar iyi anlaşmışlardı ki Biyanka'nın küçük arabalarının içine girmesine bile izin vermişlerdi. Biyanka şaşırılmıştı.

- Bunların hepsini siz mi yaptınız? Size bir şey itiraf edebilir miyim? Biz birçok şeyi satın almak yerine kartondan yapıyoruz. Bu çok daha ucuz oluyor, dedi.

Ertesi gün iadeziyaret yapıldı. Fine, Momo ve Janina, Visengud Çiftliği'nde kendilerini çok rahat hissetmişlerdi. Biyanka, onlara her şeyi gösterdi. Daha sonra da ahırların arkasındaki ince bir binaya gittiler. Kapıyı uzun-kısa-uzun çaldı ve kapı yavaşça açıldı.

Bir oğlan çocuğu başını kapıdan uzatarak,

- Kimi getirdin, diye sordu.

- Bunlar benim arkadaşlarım Momo, Fine ve Janina. İçeriye girmek istiyoruz, dedi Biyanka.

Teo kapıyı açtı. Kızlara hayretle bakıyordu.

Biyanka:

- Geçenlerde biri bizim parolamızı öğrenmiş. Neredeyse arabaya kadar gelecekti. Bu yüzden Teo biraz şüpheli, diye anlattı.

Fine, gözlerini kocaman açmıştı.

- Bir şey oldu mu?

Teo, başını iki yana salladı.

Biyanka:

- Hayır, neyse ki bizim Paps hemen anlamış ve zor-baya çiftliğin parolasını sormuş. O da yıldırım hızıyla kaçmış tabii. Maalesef başında yüzünü örten kocaman bir şapka vardı. Onu tanıyamadık, dedi.

Teo:

- Çok şükür ki her şey yolunda gitti, diye onayladı.

Arkadaşlar birbirlerine baktılar.

Momo, bunu tuhaf bulmuştu. Rakiplerin karşılıklı

hafiyelik yapması her zaman olan bir şey ama bazen de çok komik sonuçlar doğuruyordu.

Mesela Rosenbah'tan biri pusuda bekleyip kara tahtaya asacağı utanç verici fotoğraflar çekiyor veya Vinhem'dan biri karşı takımlardan birini davet ediyor ve ağzından laf almaya çalışıyor.

- O zaman birisi, sizi ve parolanızı çok ciddiye alıyor, diye konuştu Fine.

Biyanka, muzipçe güldü.

- Haksız da değil, değil mi?

Diğerleri de aynı fikirdeydi. Çünkü Visengud Çiftliği'nin arabası gerçekten harikaydı.

Neptün, önünde bir sürü denizyıldızı ve denizati yerleştirilmiş olan sualtı at arabasının dizginlerini çekiyordu. Kızlar çok etkilenmişlerdi.

Momo, herkesin düşüncesini yüksek sesle söyledi:

- Harika!

Biyanka ve Teo gururdan kıpkırmızı olmuşlardı. Fakat maalesef sevinçleri kursaklarında kaldı.

Ertesi gün kapıları heyecanla çaldığında Momo, Fine ve Janina giyinmek üzereydiler. Kapıda Biyanka ve Teo duruyordu. İkisinin de yüzleri bembeyazdı.

Fine kapıyı açıp onları içeri aldı.

- Size ne oldu böyle?

- Birisi bu gece girip her şeyi mahvetmiş!

Teo bir solukta konuşmuştu. Kızlar şok olmuşlardı.

Janina heyecanla,

- Ne? Ama nasıl, diye sordu.

Biyanka ağlamak üzereydi.

- Suyla. Bizim güzel karton eserimizi sulamışlar ve hamur hâline gelmiş. Bir saat sonra da geçit töreni başlıyor.

Sözünü bitirir bitirmez de ağlamaya başladı. Momo buna katlanamıyordu. Teo da perişandı.

- Sizin bir şeyden haberiniz yok değil mi, diye sordu sessizce.

Hepsi başlarını salladı. Fine ayağa fırladı.

- Bunlar ya Rosenbahlar ya da Vinhemerlar. Hadi kızlar, bunu ortaya çıkarmamız lazım, diye bağırdı.

Hemen bisikletlerine atlayıp çılgınlar gibi pedal çevirmeye başladılar. Yarışmacılardan bazıları başlama noktasına gelmiş, başlama atışını bekliyorlardı. En önde Sıven de vardı. Momo onun yanında sert bir fren yaptı.

- Hey, diye bağırdı. Atlarımızı ürkütme. Kazanacak bir yarışımız var, dedi Sıven.

O anda yanında Lisa belirdi soluyarak,

- Bekle canım!

Janina derin nefes aldı ve masum bir ifadeyle,

- Söyle bana, dedi. Siz gerçekten kazanmak istiyorsunuz değil mi?

İkisi birbirine bakıp başlarını salladılar.

Fine:

- Visengud'un arabasına zarar vermezsiniz değil mi?

İkisi de başlarını iki yana salladı. Sıven:

- Deniz tanrısına kafa tutamayız herhâlde, diye bağırdı ve çok telaşlı görünüyordu.

Lisa da:

- Asla! Biz en iyisi olduğumuz için kazanacağız, dedi.

İkisi de dönüp gitti.

Lisa mırıldanarak,

- Söylemedim mi? Bunlar boğazına kadar suya batmış durumdalar, dedi.

Sıven gözlerini devirerek,

- Sen gerçek bir gevezesin, diye soludu.

Fine, Biyanka ve Teo'nun yanına gelince,

- Kostümlerinizi alın, beraber yarışacağız, diye emretti.

İki arkadaş çok şaşırılmıştı.

- Ne?

Momo da aynı fikirdeydi.

- Hadi, hadi. Onların yapabildiklerini biz çok daha iyi yaparız, dedi.

Janina da gülerek onayladı.

SORU: Kızlar ne demek istediler?

6. OLAY

DÖRT MİDİLLİ KULÜBÜ

Sanne, Nagerlerin bahçe duvarına yasladığı bisikletin yanında duruyordu.

- Her şeyi aldın mı, diye sordu.

Fine sırt çantasına bakarak başını salladı.

- Evet, aldım. Bizim için erzak, atlar için de havuç aldım.

Sanne:

- Adel bana, diye başladı ama Mişa tarafından sözü kesildi.

Nagerlerin kapısından öfkeyle fırlamıştı.

Bahçenin çitine geldiğinde arkasına dönüp bağırmaya başladı:

- Atlar, atlar, atlar... Başka bir şey düşünmezsin! Sana üç kere sinemaya gidelim mi diye sordum ama senin hep ahıra gitmen gerekiyor. Yetti artık!

Bahçe kapısını gürültüyle kapatıp motoruna atladı ve büyük bir gürültüyle uzaklaştı.

Fine'nin ablası Gıreta kapıda durup Mişa'nın arkasından bakıyordu. Başını iki yana sallayarak,

- Yüz defa onunla sinemaya gitmeyeceğimi söyledim. Ama bir türlü anlamıyor, dedi ve kız kardeşine dönerek,

- Siz ne yapacaksınız? Atlara mı gidiyorsunuz yine, diye sordu.

Fine başını salladı. Gıreta katı bir bakış atarak,

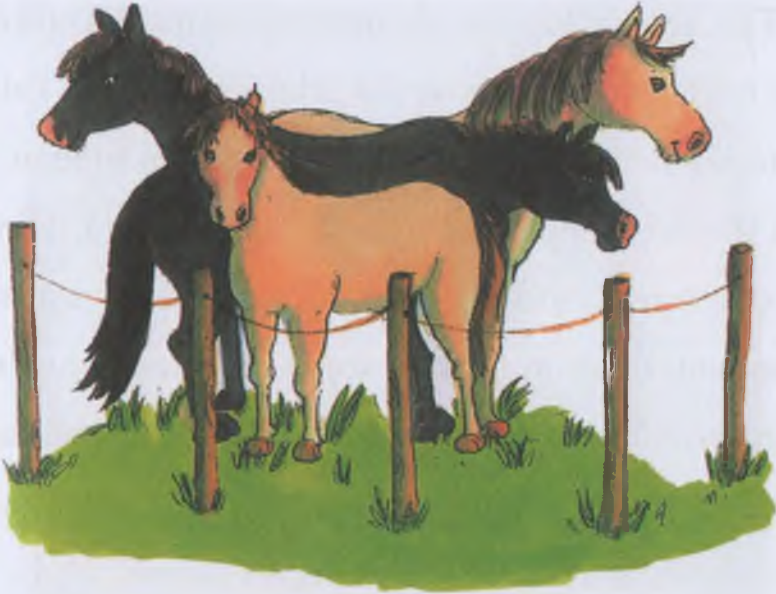
- Ama çayıra çite tırmanarak girmeyeceksiniz, söz mü? Bunu yapmamalısınız, dedi.

Fine, ablasının ona çocukmuş gibi davranmasından hiç hoşlanmıyordu.

- Böyle yapma! Ben de biliyorum, diye itiraz etti.

İki kız arkadaş bisikletlerine atladılar. Geç kalmışlardı. Yoanna ve Katrin kesin onları bekliyorlardı.

Dört arkadaş bir haftadır tatildeydi. O zamandan beri de atları, Maretta, Bılaki, Vesser ve Sani köyün yanındaki otlakta duruyordu. İki beyaz, iki kara yağız at vardı. Aslında dört atın isimleri daha farklıydı. Bu isimleri kızlar uydurmuştu. Aslında atlar da onlara ait

değildi. Ama ne önemi vardı ki. Atlar çayırdaki durduğu sürece onların atlarıymış gibi davranıyorlardı. Bir de kulüp kurmuşlardı. “Dört Midilli Kulübü”. Çayırdaki atlar midilli değildi aslında ama Yoanna diğerlerini, midilli kulağa daha hoş geliyor diyerek kandırmıştı. Çayırın yanından küçük bir dere akıyordu. Kızlar atlarla olmadıkları zaman, daha doğrusu atlar kızların çitine yakın olmadıklarında derede oynuyorlardı. Derede bir baraj inşa etmeye başlamışlardı.

- Dikkat, diye bağırdı Sanne.

Tam zamanında uyarıda bulunup olabilecek en kötü şeyi engellemişti. Mişa ve iki arkadaşı Tobi ve Feliks motosikletleriyle, benzin istasyonunun çıkışından ok gibi fırlamış geliyorlardı. En öndeki Mişa'nın elinde bir dondurma vardı ve bu yüzden doğru dürüst fren yapamadı. Fine'nin üzerine doğru giderken Sanne'nin uyarılarıyla bisikletini çeviren Fine kurtulmayı başardı. Mişa savruldu ama düşmemeyi başardı. Dondurması havaya fırlatarak Fine'nin gömleğine yapıştı.

Fine:

- Dikkat etsene ya! G mleğime bak, diye bağırdı.

Kırmızı gömleğinin üzerinde kahverengi bir dondurma lekesi olmuştu.

- Ayyy! Az kalmıştı.

Mişa'nın yüzü bembeyaz kesilmişti.

Bu sefer Sanne bağırmaya başladı.

- Görmüyor musun?

Mişa çok cılız bir sesle,

- Özür dilerim, dedi.

- Özür dilemekle leke çıkmaz. En iyisi arkadaki kürklü şeyi alalım silmek için.

Sanne, Mişa'nın motosikletine takılı kürk kuyruğu gösteriyordu.

- Nedir bu? Tavşan tüyüne benziyor. Çok zevksiz bir şey bence.

Feliks inanamıyordu.

- Bir tilki kuyruğu! Harika bir şey.

Sanne fikrinde ısrar ediyordu.

- Tavşan veya tilki. Ben hiçbir zaman ölü bir hayvanı bisikletime takmazdım.

Mişa, Sanne'ye kötü kötü bakıyordu.

- Senin hiçbir şeyden haberin yok, dedi.

Sonra Tobi'ye motosikletini tutmasını rica etti ve Fine'ye dönerek,

- Bekle biraz, dedi.

İki arkadaş Mişa'nın benzincide gözden kaybolduğunu gördüler. Bir süre sonra elinde iki dondurmayla geldi. Birini Sanne'nin, diğerini ise Fine'nin eline tutuşturdu.

- Kendimi affettirmek için, dedi.

Kendisi ise dondurmadan vazgeçmiş, ağzına bir şeker atmıştı. Şekerin kâğıdını buruşturarak top hâline getirdi. Çöp kutusunu hedef alıp fırlattı fakat küçük bir farkla ıskaladı. Kâğıt yerde yuvarlanarak kaldırım taşına takılıp kaldı. Mişa:

- Şimdi ne yapacaksınız, diye sordu.

Sanne:

- Atlarımıza gideceğiz, diye cevap verdi.

Mişa kötü kötü bakarak,

- Hıh şu atlar! Siz kızların aklında başka bir şey yok mu? Saçma, diye bağırdı.

Fine de sinirli bir tavırla söze karıştı:

- Ama motosiklete binmek harika, değil mi?

Mişa:

- Atlar sadece at salamı olabilirler, diye bağırdı.

İki arkadaşı kin dolu bir ifadeyle gülüyorlardı.

- Siz delirmişsiniz, diye haykırdı Sanne.

Fine de sinirlenmişti.

- Evet, çok doğru. Ayrıca ablam seninle değil de atlarla vakit geçiriyor diye öfkelin aslında, dedi.

Tam yerli yerinde söylenmiş bir sözdü. Mişa öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

- Kendimi kaybetmeden çabuk kaybolun buradan, diye bağırdı.

Sanne ve Fine çayıra geldiklerinde Ketrin ve Yoanna sabırsızlanmaya başlamışlardı. İki arkadaş başlarına gelenleri anlattılar.

Ketrin başını iki yana sallayarak,

- Bu Mişa ve arkadaşları gerçekten çok kötü, diye homurdandı.

Yoanna ise,

- Yine de barışmak için size dondurma vermesi çok kibar bir davranış, dedi ve sırt çantasını boşalttı.

- Hadi, artık atlara bakalım.

Havuç ve bayat ekmekle atları çite doğru çektiler.

Fine, Maretta'nın yumuşak ağzını okşadı.

- Nasılsın tatlım, iyi bir gün geçirdin mi?

At, sanki başını sallıyormuş gibi, soluyarak kafasını yukarı ve aşağı oynatıp durdu. Fine siyah kısrağın boyuna hafifçe vurarak yelesinin arasından küçük bir dal temizledi.

Kızlar bir süre atları sevip okşayarak onları beslediler. Ondan sonra bir ağacın gölgesine çekildiler. Arkadaşlar akşam yemeğine kadar barajda çalışmaya karar verdiler.

Ertesi gün Yoanna arkadaşlarına doğru koşarak,

- Çabuk gelin, diye bağırdı.

Ketrin bisikletten atladı.

- Ne oldu?

Ta uzaktan çayırdaki arabayı görmüşlerdi. Arkasında at taşımaya yarayan bir ek olan siyah bir arazi arabasıydı. Sanne'nin sesi titriyordu.

- Bizim atlarımızı almazlar inşallah, dedi.

Sahiplerinin, atları çayırdan alabileceğini daha önce hiç düşünmemişlerdi.

Fine çayıra bir göz attı. Hiç at yoktu.

- Götürmüşler bile, dedi.

Yoanna heyecandan kıpkırmızı kesilmişti ve konuşmakta zorlanıyordu.

- Hayır, atlar gitmiş. Yoklar!

Kızların yanında birden bir kadın belirmişti ve soran gözlerle onlara bakıyordu.

- Kaçmış olmalılar. Bir şey onları öyle korkutmuş ki çitin üzerinden atlamış olmalılar. Şüphelendiğiniz bir şey var mı?

Yoanna:

- Bu Bayan Kayser. Sani onun atı, diye tanıştırdı.

Sanne korkuyla elini ağzına kapadı.

- Oh, hayır! Onlara bir şey olmamıştır, değil mi?

Bayan Kayser üzüntülü gözlerle etrafı süzüyordu.

- İnşallah olmamıştır. Polise haber verildi. Her yerde arıyorlar. Buradan atlamışlar.

Çitteki bir yeri işaret ediyordu. Telin direği sardığı yerde kahverengi bir tüy vardı. Eğildi ve bir çikolata kâğıdını ve renkli bir kâğıt topunu yerden aldı. Sinirlenmişti.

- İnsanların çöplerini yere atması...

Bunları seyreden Sanne alnını kırıştırmak,

- Galiba ben kimi sıkıştırmamız gerektiğini biliyorum, dedi.

SORU: Sanne ne biliyor?

7. OLAY

VAHŞİ BATIDA YANLIŞ OYUN

- Eyvah yine ıskaladım!

Matida'nın babası içini çekti. İki kisi karanlık bir salondaydılar. Aslında burası gerçek değil, bir sahneydi. Şireken'de bunlardan çok vardı. Burası bir eğlence yeri idi.

Orada pedallı sandallar, hayvanlar ve vahşi batı şehirleri vardı. Her gün gösteriler düzenleniyordu.

Matida'nın babası burada dublördü. Yani gerçek oyuncuların yapamadığı tehlikeli rolleri yapan bir çeşit oyuncu. Mesela atla, yanan bir tekerleğin arasından hızla geçmek veya koşan bir atın üzerinden posta arabasına atlamak gibi.

Her akşam bir ertesi gün yapılacak gösteri için hazırlanmak gerekiyordu.

Matida, bunu çok heyecanlı bulduğu için babasına birkaç gün eşlik etmesine izin vermişlerdi.

Sonuçta nasılsa yaz tatilindeydi. Şirek adlı midilliği tanıdığından beri onu Şireken'den kimse uzak tutamıyordu.

Hatta ilk olarak ahırlara koşup onu görüyordu. Aynı şekilde ahır görevlisinin oğlu Anton da öyleydi. O da tatilde burada çok vakit geçiriyordu. Arada bir arkadaşlarıyla buraya uğrayan Park şefi Bay Bırah'ın çocukları Maryus ve Fiyano onlarla Bebek Midilli Kulübü diye alay ediyorlardı.

Matida'dan gereken cevabı da alıyorlardı tabii.

Matida'nın babası elindeki anahtarlarla sigorta kutusunu açtı. Bütün ışıklar yanmaya başladı. Yarın içinden birisinin atlayacağı ince levhalarını pencerenin önüne yerleştirdi, megafona bağlı olup dışarıya sesin iletilmesini sağlayan ses sistemini kontrol etti ve vahşi batıdaki sesleri veren kasetleri yerine yerleştirdi. Üzerlerinde neye ait oldukları yazılıydı: Silah sesleri, bardak kırılması, patlamalar...

Sonra yerde gizli olan hava yastığını kontrol etti. Oyuncular damdan düştüklerinde hava yastığının üzerine

iniş yapıyorlardı. Matida ve babası hava yastığını birer köşeden çekip düzleştirdiler. Ondan sonra merdivenle dama çıktılar. Burada rüzgâr makinesi vardı. Matida düğmeye biraz bastırdı ve hemen saçları rüzgârda havalanmaya başladı.

Babası gülmeye başlamıştı.

- Gel benim küçük rüzgâr cücem. Yukarıda elektrik hiç kesilmedi daha.

Salonun yanındaki ahırdan midillinin sesi duyuldu.

Matida:

- İyi geceler Şirek, dedi ve ertesi gün için şimdiden sevinmeye başladı.

Fakat ertesi gün beklenenden farklı oldu. Midilliler alışılmışın dışında huzursuzdular. Anton babasına Şirek'i eyerlemeye yardım ediyordu. At her seferinde kenara kaçıyordu.

Matida merakla,

- Ona ne oldu, diye sordu.

Anton omuzlarını silkti.

- Diğerleri de çok tuhaf, diye cevap verdi.

- Belki yanlış bir şey yediler veya iyi uyumadılar.

Matida yüksek sesle düşünüyordu. Şirek de sanki onaylıyormuş gibi sessizce kişniyordu.

Midilliler dışarı çıkarken Bırah kardeşler ve arkadaşları da gelmişlerdi.

Fiyano:

- Çok can sıkıcı... Ben de diğerleri gibi tatile gitmek istiyorum, diye mızırdanarak kocaman kola şişesindeki son yudumunu da aldı ve iğrenerek yere tükürdü.

- Ihh çok sıcakmış, diye bağırdı.

Fiyano kola şişeleri ve elde dikilmiş elbiseleriyle tanınıyordu. Bugün de dünkü gibi komik turuncu-kırmızı karışımı bir elbise giymişti.

Matida, onu teselli etmeye çalıştı.

- Anton ve ben de gitmiyoruz.

Fiyano ona hayretle baktı.

- Siz? Ama biz sizden çok daha büyüğüz, bir şeyler yaşamak istiyoruz, diye cevap verdi.

Maryus sakinleştirmek için kardeşinin omzunu sıvazlayarak,

- Biz de bunu yapıyoruz, değil mi, diye fısıldadı.

Arkadaşları kıkırdamaya başladı.

- Dünkü gibi değil mi? Bu çocuk safsatası, diye homurdandı sessizce Fiyano.

Sinirle gidip çitin orada oturan şovun yedek adamı Robert'in yanına oturdu. Arkadaşlardan biri:

- Bence çok heyecanlıydı, dedi ve Maryus onun ağzını kapatıncaya kadar şarkı söylemeye başladı.

Maryus:

- Bu şarkıya katlanamıyorum, diye söylendi.

- Az uyuduğun için böyle hırçınsın!

Anton ve Matida öne doğru ilerlediler çünkü gösteri birazdan başlıyordu.

Robert, kovboy çizmeleriyle yeri eşeleyip dururken bir yandan da söylenip duruyordu:

- Ben de katılmak istiyorum. Eğer hep yedek olacaksam neden eğitim aldım ki?

Fiyano, gözlerini kocaman açarak,

- Eğitim mi? Sadece damdan atlarken hava yastığına rastlayabilmek için mi?

Robert, kendini aşağılanmış hissediyordu.

- Bu görüldüğü kadar kolay değil.

Fiyano kıkırdayarak,

- Saçma, üç metreden atlamak kadar kolay, dedi.

Matida'nın babası atla geldi, şerif şapkasına dokundu, ona göz kırptı ve her şey başladı. Bir grup haydut posta arabasını soyacaktı. Şerifin adamları da geldiler. Havada kementler uçtu, tabancalar patladı ve bir top saman alev aldı.

Vahşi bir av başlamıştı. Adamlardan birisi midillinin yan tarafından hız alıp ata ters bindi. Eyerde ters oturuyordu ve iki elinde de tabanca vardı. Bir diğeri cesurca yanan samanların üzerinden atladı. Fakat ters giden bir şey vardı. Hoparlörlerden hep aynı silah sesleri geliyordu.

Haydutlardan biri at hızla ilerlerken yere atlayıp elindeki para torbasıyla damların üzerine fırladı. Onu

Matida'nın babası olan Şerif takip ediyordu.

Matida alnını kırıştırarak,

- Rüzgâr nerede kaldı, diye sordu.

Fakat haydut damdan yuvarlanmıştı bile. Anton irkildi. Çok erkendi aslında. Normalde haydudun evlerin sonunda aşağıya yuvarlanması gerekiyordu çünkü hava yastığı oradaydı. Neyse ki Matida'nın babası meslektaşının bacağından son anda tutabilmişti ve o bir kat aşağı düşmekten kurtuldu.

Seyirciler hayranlıkla alkışlıyorlardı. Bunun olmaması gerektiğini bilmiyorlardı ki. Matida'nın babası meslektaşının ayağa kalkmasına yardım etti ve ellerine kelepçeleri geçirdi.

- Haydudu yakaladım, diye bağırdı. Sonra da ikisi eğilerek selam verdiler.

Seyirciler dağılırken Matida ve Anton, Robert'in arkasından gittiler. Salonun yerleri o kadar yapışkandı ki kum tanecikleri yerlere yapışıyordu. Her yerde ayak izleri vardı. Tam ortada da Robert'in kovboy çizmeleri-

nin izleri kalmıştı. Matida sistemi kapattı. Kasetin üzerinde “WDH No.5” yazıyordu.

Anton yeri kokluyordu. Bir uzman gibi,

- Tatlı kokuyor, dedi.

Çatıda duran Bay Bırah'ın yüzü kıpkırmızıydı. Matida'nın babasına öfkeyle bağıırıyordu:

- Bundan sen sorumlusun herhâlde! Dün her şeyi hazırlamalıydın!

Matida etrafına baktı. Haydudun ayağının takılıp düştüğü yerde çapraz duran bir kablo görmüştü. Rüzgâr

makinesinin düğmesine bastı ama çalışmıyordu.

Matida'nın babası:

- Hazırlıkları yaptım. Her şey yolundaydı, diye itiraz etti.

Matida:

- Doğru söylüyor. Ben de yanındaydım, dedi ve aşağıya doğru bir bakış fırlattı.

Hava yastığı, babasının meslektaşının takılıp düştüğü yerden aşağı yukarı üç metre ilerdeydi.

Bay Bırah düşündü ve,

- Dün her şey yolundaysa o zaman bu bir sabotajdı.
- Üç adam Robert'e bakarak,
- Birinin düşmesi kimin işine yarardı? Yedeğin tabii, dedi.

Anton:

- Dur, diye bağırdı.

Martida'nın aklına bir şey gelmişti.

- Bu şekilde olmaz!

SORU: Matida ve Anton ne demek istiyor?

1. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Midilli Sevgisi):

İtiraf etmek gerekir ki ikizler çok eski bir numarayla bu işi halletmişlerdi. Kimse onları birbirinden ayıramıyordu. Çok dikkatli biri Yule'nin çam ağacına, kardeşinin de varışa gitmediğini görebilir.

Yule atla birkaç metre gittikten sonra bir yay çizerek ormanda saklandı. Tina ormanın kenarında bekledi ve çayırdan çam ağacına kadar birkaç metre gitti sadece. Etap çubuğunu diğerine vermedi, sakladı. Yule birkaç dakika sonra ormandan çıkıp varış noktasına gitti.

Onun Yule olduğunu iki noktada anlamak mümkündü: Kapüşonlu bir yelek giymişti. Bu da onun özelliğiydi. Ayrıca dalın altından eğilmeden geçti.

En son gülen iyi güler!

2. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Hayaletlerle Tatil):

Torben çok iyi bir hikâyeci idi ama İzlanda'ya hiç gitmemişti. Hikâyesinde birkaç hata vardı. Birincisi İzlanda'da yılan yoktu. İkincisi İnga'nın soyadı Börson değil, Bördottir olmalıydı.

Hayaletlerle ilgili hikâye de bir başka mesele...

Oraya gittiyse hiç olmazsa iyi gözlemlemeliydi!

3. OLAYIN ÇÖZÜMÜ

(Midilli Sirkine Ne Oldu?):

Asted'in sanal midillisinde akşam %30 enerji eksilmişti. Bu durum %5'lik eksilmelerle altı işlemin yapılmadığını gösterir. Bu da Asted'in cep telefonunun öğlen saatlerinde çalındığını gösterir. O saatte Adel ve Pem, Mirko ile yoldaydılar.

Üstelik bu hedef şaşırtmacaydı. Yorge, Mirko'yu küçük ahırda görmüştü ve Babs ile birlikte ondan kurtulmak istiyorlardı. Çünkü Babs ve Yorge bir çeteydi. Dikkatini çektiyse diğeri söylemeden o hangi bavulun Babs'a ait olduğunu biliyordu. Birbirlerini tanıımıyormuş gibi davranıyorlardı. Yorge ve Babs çalıntı araba işindeydiler.

Mirko, Adel ve Pem'e, Babs'ın arabasını küçük ahıra koyduğunu anlatmıştı. Fakat o kendisine ait değildi. Mirko onun arabasını bilmiyordu ama plakasını biliyordu. Adel ve Pem'in de dikkatini çekmişti:

Plaka aynıydı ama araba farklı. Babs bir spor Cabrio ile gelmişti. Ama Mirko bir arazi arabası görmüştü.

4. OLAYIN ÇÖZÜMÜ

(Midilli Ahırında Alarm):

Moriz, bulduğu izle çaresizliğe düşmüştü. Ahırın kapı kolundaki sarı lekeler, Bay Hangenber'in, Moriz ve Karlo'dan sonra ahıra girdiğini ispatlıyordu. Elindeki boya lekesi kapı koluna geçmişti. Bir şey olmasın diye hayvanları ahırdan çıkarmıştı. Ondan sonra da kapıyı kırar gibi yapıp ahırını ateşe vermişti. Çok acil paraya ihtiyacı vardı. Sigortadan para alabileceğini zannediyordu. Hayvanları için yeni ahırlar yapıp hayvanat bahçesini elinde tutabilirdi. Fakat bu sahtekârlıktı ve Moriz bunun için hapis cezası verileceğini biliyordu.

Fakat Moriz ve Karlo hayvanat bahçesini düzgün yollardan tamir edip elde tutmanın bir yolunu bulmuşlardı.

5. OLAYIN ÇÖZÜMÜ

(Sadece Biri Kazanabilir):

Bunu yapan ne Rosenbah ne de Vinhem idi. En azından tek tek değil, hep birlikte yapmışlardı. Sıven kendisini ele verdi. Nasıl mı? Denizlerin Romalı tanrısı Neptün'ün Visengud'un arabasının süslemelerinde önemli rol oynadığını biliyordu. Bu gizliydi aslında.

Üstelik ilk karşılaşmada, yüzünü çok iyi gizleyebileceği beyzbol şapkasını takmıştı. Lisa da çok şey biliyordu. Siyah tahtanın önünde dururken Visengud'un dikkat etmesi gerektiğini, aksi takdirde buldukları konunun suya düşeceğini söylemişti. Daha sonra da "Söylemedim mi?" demişti. Hiç kimse Visengud'un arabasına ne olduğu konusunda konuşmadığı hâlde bunları söylemişti. Sadece bu işi organize edenlerden biri Visengud'un katılımının su ile iptal edilebileceğini bilebilirdi.

6. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Dört Midilli Kulübü):

Kâğıt top Sanne'ye bir fikir verdi:

Mişa'nın bir gün önce de kâğıdı aynı şekilde top yapıp fırlattığını hatırladı. Üstelik çitteki tüyde de bir şey vardı. Tilki kuyruğu gibi kahverengiydi. Çayırdaki atlar ise siyah ve beyazdı.

Mişa motosikletiyle çayıra gelmişti demek. Kendisiyle değil de atlarla daha çok vakit geçirdiği için Fine'nin ablasına o kadar kızgındı ki hırsını atlardan almıştı. Motosikletiyle o kadar gürültü yapmıştı ki atlar korkup çitin üzerinden atlayarak yok olmuşlardı.

7. OLAYIN ÇÖZÜMÜ

(Vahşi Batıda Yanlış Oyun):

Bunu yapan Robert değildi. Maryus, Fiyano ve arkadaşları salonda bir parti vermişlerdi. Sigorta atınca uzatma kordonuyla damdan elektrik alarak ışık ve müziği yeniden elde etmişlerdi. Sonra da kordonu unuttular.

Birisi de Fiyano'nun en sevdiği içecek olan kolayı dökmüştü. Bu yüzden yerler yapışkandı ve ayak izleriyle doluydu. Robert'in ayak izleri yeni olmuştu. Daha önce yoktu. Yani oraya daha önce gitmemiştir.

Ayrıca hava yastığını denemiştir. Bir önceki akşam düzeltilmiş olmasına rağmen üzerinde izler vardı. Fiyano kendi kendini ele verdi.

- Hava yastığına atlamak üç metreden atlamak gibi bir şey, demiştir.

Nereden biliyordu? Çünkü kendisi denemiştir. Ayrıca dünkü elbisesi üzerindeydi. Stereo tertibatında WDH, yani tekrar, yazıyordu. Biri sürekli en sevdiği şarkıyı dinlemiş olmalıydı.

Midillilerin uykusuz olmalarına şaşmamak lazım!

Yazan: Ulrike Rogler

Frankfurt ve Berlin’de Alman Dili ve Edebiyatı, tarih ve psikoloji eğitimi alan yazar çeşitli dergilerde, çocuk ve gençlik gazetelerinde redaktör olarak görev yapmaktadır. Simome Veenstra ile birlikte çocuklar ve gençler için sayısız kitap yayınlamıştır. Berlin’de yaşayan Ulrike Rogler yazarlık ve gazetecilik yapmaktadır.

Daha detaylı bilgiyi www.scriptease-berlin.de web sitesinde bulabilirsiniz.

Yazan: Simone Veenstra

Erlangen, Groningen, Berlin ve New York’ta, film, tiyatro ve edebiyat bilimi eğitimi almıştır. Eğitimini tamamladıktan sonra, kendini tam anlamıyla yazı yazmaya adamadan önce, bir süre rejisör ve redaktör olarak görev yapmıştır. Ulrike Rogler ile birlikte çocuklar ve gençler için sayısız kitap yayınlamıştır. Agahta Christie Ödülü’ne aday gösterilmiştir. 2004 yılında ise Goethe Enstitüsünün “Genç Alman Yazarlar” sergisine katılmak için seçilmiştir.

Daha detaylı bilgiyi www.scriptease-berlin.de web sitesinde bulabilirsiniz.

Resimleyen: Gisela Dürr

Mainz'daki meslek yüksek okulunda iletişim tasarımı öğrenimi gördü. Öğrenimi bittikten sonra Zürih'te çok rağbet gören bir biçimlendirme okuluna burslu olarak devam etti.

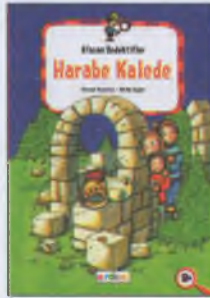
Çocuk ruhu ve hayal gücünü derinden hissedebilme yeteneği sayesinde sayısız kitap resimlendirmesi yaptı. Yaptığı çalışmalarla, iki defa, Bologna'da gerçekleşen uluslararası çocuk kitapları sergisine katıldı.

Çeviren: Işık Çakır

1960 İstanbul doğumlu, evli ve iki çocuk annesi. İlkokulu Almanya'da okudu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Prehistorya Bölümü'nden 1982 yılında mezun oldu. Özel bir bankada 20 yıl çalıştıktan sonra emekli olan Çakır, çocuk edebiyatıyla ilgileniyor. Hâlen çocuk kitabı çevirileri yapıyor.

Afacan Dedektifler

15 x 21 cm, 96 sayfa,
renkli resimli, 10 kitap
www.erdemyayinlari.com

